

CRITICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

L'escriptor i la mussa

La trama. Los Àngeles, avui. Un novel·lista primerenc no toca vores, s'inventa una dona ideal per manipular-la, fins que ella se'n cansa.

La pel·lícula. La Nova Comèdia Nord-Americana fa mesos que malda per surar com el déu Dionís mana. I arrasar en les taquilles de l'Imperi. *Ruby Sparks* ho posa a prova amb una trama més repetida que el discurs (anti)sobiranista: l'escriptor que es queda en blanc davant la pantalla en blanc. La novetat és que ben aviat ho supera gràcies al recurs de guionista lletrada: Zoe Kazan (la néta avantatjada de Elia Kazan) que juga al fantàstic mitològic. Aleshores Pigmalió modela la seva Galatea fílmica. Jonathan Dayton & Valerie Faris (Califòrnia, 1957-58) aquella parella que va fer diana amb *Pequeña Miss Sunshine*, ara procura reviscolar semblant fenomen social. O quan el cinema *indie* posava en circulació una forma peculiar de contar històries. *Ruby Sparks* se n'aprofita per convocar a taquilla els espectadors amb memòria enllà la dels peixos. Per tant, proclius a deixar-se encisar per una proposta que, de lluny, ni és tan rodona ni tan autocrítica com petita Miss Sunshine. Per uns moments, *Ruby Sparks* va de bòlit per fer-se digna de Woody Allen, el referent pedra de toc de les aventures romàntiques de Calvin, l'escriptor manipulador, i Ruby, la mussa que es deixa canviar dia sí

i altre també. La bicoca que tot individu desitjaria per a la seva vida en parella, i en societat. Zoe Kazan, malgrat la seva joventut, o per això mateix, no es talla alhora de pouar en la cultura cinèfilo-literària ianqui amb ecos del Salinger de *El vigilant en el camp de sègol*, que el gos Scottie esquinça en una escena del film. Per cert, Scottie és el nom de James Stewart a *D'entre els morts*, un home obsedit que també vol esculpir en Madeleine/Judy (la Kim Novak), la

Ruby Sparks

Directors: Jonathan Dayton i Valerie Faris. Intèrprets: Paul Dano, Zoe Kazan, Annette Bening, Antonio Banderas. EUA, 2012. 102'. Lauren Lleida. 9 novembre.

dona perfecta. Amb tot, la comèdia no ha caigut bé. Injustificadament.

La imatge. Calvin i Ruby volent escapar-se de dins la pel·lícula o l'anti-versió de *La rosa porpra del Caire*.

La frase. "Enamorar-se és un acte de màgia", deixà anar un Calvin superat per la situació. Per tant, amb algun que altre truc o trampa. Com deia Ortega y Gasset: l'enamorament és un estat d'estupidesa transitòria.

La recomanació. Ideal per als amants de la comèdia sense complexos.